

hi100rky

Pane, oplatilo sa mi žiť!

2024

Tento výrok je v saleziánskej rodine dosť známy. Takto sa o svojom živote vyjadril náš drahý spolubrat, trpiteľ za vieru, spisovateľ, bývalý provinciál don Ernest Macák (1920 – 2016).

V roku 2008 napísal svoj posledný rukopis. Išlo o knihu vďaky, lebo keď spiatočne prechádzal svoj život, videl, ako ho Boh viedol, sprevádzal, ako ho obdaril rôznymi darmi i potešil svojou prítomnosťou.

Kniha vďaky bola akýmsi zhrnutím jeho života a pôvodne jej dal názov **Všetko je milosť a dar**. No vo vydavateľstve ju premenovali na **Bože, oplatilo sa mi žiť!** Don Macák sa pri jej písaní vyjadril: *„Najmä po tieto dni som v sebe veľmi cítil, že všetko je milosť a dar! Celé moje jestvovanie a život: všetko je milosť a dar! Že som a žijem! Aj to, že som trpel!“*

Z knihy skutočne cítiť veľkú lásku k saleziánom, mladým ľuďom a vďaku Bohu za všetko, čo mu život priniesol.

Všetko je milosť a dar

Ak sa pozrieme späť a zosumarizujeme 100 rokov prítomnosti saleziánov na Slovensku, pokojne k tomu môžeme použiť donove Macákove slová: všetko je milosť a dar.

Milosť pre slovenských chlapcov bolo, že si ich Pán povolal nasledovať ho zblížša ako saleziáni. Milosť pre národ a mladých bolo, že saleziáni prišli na Slovensko, že boli verní evanjeliu a pri jeho hlásaní používali nové metódy.

Cez nich prúdili Božie dary a do národa priniesli pedagogickú múdrosť a veľa dobra. Boli pri jeho kultúrnom povznesení cez divadlo, hudbu, literatúru, maliarstvo, šport,... Milosťou bolo i to, že saleziáni zvládli totalitu, že si odsedeli vo väzení dovedna skoro 400 rokov.

Vďaka, že mnohých mladých pozdvihli z chudoby, že boli pri výchove dobrých otcov a matiek, že v mnohých mladých ľuďoch prebudili duchovné povolania. A koľko hodín strávili pri duchovnom sprevádzaní, pri svedení, pri vyučovaní... Ale aj oni boli obdarovaní a aj oni za to ďakujú národu.

Raz všetko pochopíte

Panna Mária Jankovi Boscovi v sne v deviatich rokoch povedala, že raz všetko pochopí. A veru aj pochopil. V závere svojho života na požiadanie pápeža Leva XIII. sa podujal dokončiť v Ríme Baziliku Božského srdca. Bola to nadľudská úloha, pretože chýbali peniaze a baziliku

nikto nevedel dostávať. Don Bosco si však dal podmienku – pôjde do toho, ale chce, aby pri bazilike mohol pristaviť aj oratórium pre mladých a priestory pre spolubratov.

Dohoda sa dosiahla a don Bosco sa pustil do zháňania peňazí po Európe. Podarilo sa mu to, a tak sa blížila posviacka chrámu. Pápež sa pýtal svojich spolupracovníkov: „A don Bosco príde?“ Keď iba neurčito pokrčili ramenami, dodal: „Napíšte mu, že ak nepríde, nepodpíšem mu pas do neba.“

Don Bosco prišiel a 30. apríla 1987 mal svätú omšu na bočnom oltári baziliky. A tu plakal a plakal. Keď sa ho prítomní pýtali, prečo sa tak rozcitlivel, povedal: „Teraz som všetko pochopil.“ Áno, pochopil svoj život, láskavé vedenie Panny Márie, požehnanie od Pána, svoju námahu, i to, čo chcel cez neho Pán vykonať pre dobro ľudí. A za všetko bol Bohu veľmi vďačný.

Rok vďačnosti

Otázka pre saleziánov môže mať podobné znenie: „Či ste pochopili, čo všetko ste od Pána dostali a čo všetko mladým na Slovensku ste odovzdali?“ Ale aj ľudí by sa bolo dobre spýtať: „Či ste pochopili, aký veľký dar ste dostali cez rehole, kňazov, Cirkev?“ Možno to všetci chápu a možno nie.

Akokoľvek, je dobré zamieriť pozornosť na hodnoty, ktoré sú medzi nami a sledovať, od koho pochádzajú, kedy sa objavili, kto ich udržal i kto sa za ne obetoval. Aby nám niečo dôležité neušlo, 8. januára 2024 sa na Slovensku spúšťa **Rok vďačnosti** za všetko, čo Boh saleziánom i národu skrze nich dal.

Pozývame vás sledovať i objavovať tieto dary a spoločne za ne ďakovať pri rôznych príležitostiach.